

מראי מקומות - סוכה

לד.

א. אמר אביי ש"מ האי חילפא גילא

כשר להושענא פשיטא וכו'

הק' המהרש"א, מה שייך לומר פשיטא, הא ודאי הברייתא צריכה לאשמעינן דחילפא גילא כשרה שהרי אין לה ג' הסימנין של ערבה, ומ"מ כשרה. ואם כוונת הגמ' דפשוט דצריך ליישב הברייתות כן, וא"כ מה חידש לן אביי, עדיין ק', מהו תי' הגמ', דכיון דאית לה שם לוי ה"א דפסול, הא ע"כ צריך לתרץ הסתירה בברייתות כן. ותי' דצ"ל דג"כ אי' מינא אחריתי הדומה לחילפא גילא אלא דאין לו שם לוי, והי' שייך לתרץ הסתירה בברייתות עפ"ז ג"כ, ולקושטא דמלתא נקט' הגמ' הא דחילפא גילא כשרה, הגם דיש לה שם לוי. ובערוך לנר הק' דלדבריו ק' לשון "שמע מינה", שהרי אולי באמת יישוב הברייתות הוא על ידי אותו מין שאין לו שם לוי, וא"כ אפי' אם אמת הוא, איך אמרי' ש"מ. ולכן תי' דודאי אין מין אחר, אלא דהי' ה"א לומר דכיון דאית לה שם לוי, א"כ חילפא גילא פסול, ועכצ"ל שיש איזה מין שאין ידוע לנו שדומה למגל ואין לו שם לוי וכשר, וזה מלמדנו אביי, דאי"ז הפשט בהברייתות,

דודאי אין שום מין אחר, אלא דבאמת חילפא גילא כשרה, וזהו היישוב להברייתות.

ב. נפק"מ למקח וממכר

הק' השפת אמת בשבת (יב), מה חידש ר' חסדא בכך, בשלמא שופר וחצוצרות, קמ"ל דכיון דבעבר לא הי' המציאות כן, ממילא במה שקורין עכשיו שופר וערבה אין יוצאין, אבל הכא, לענין פתורא ופתורתא, הרי הכל יודעין מה שקורין לגדול ולקטן, וא"כ לא חידש ר' חסדא כלום, והניח בקו'.

ג. למאי נפקא מינה למקח וממכר

חקר הכפות תמרים, אם המוכר אומר, אני לא שיניתי שמה דמעיקרא, ועדיין אני קורא פתורתא לקטן, האם יכול לטעון כן בדין או לא. וכ' דמסתבר דאינו יכול לומר כן אם כל בני המקום שינו שמה ועכשיו קורין לגדול פתורתא, ואע"ג דגדול כח המוחזק, זהו רק היכא שיש מיעוט בני"א המסייעים לו. ומה דמצינו בב"ק דיכול לטעון דקורא לכד חבית אם הוא המוחזק, זהו רק משום דיש מיעוט בני"א שקורין לו כן.